

to tak propracované, že ho vždy dovedl zavěsit tak, aniž by se tím směrem musel vůbec podívat. Kája byl pivař, ale poté, co začal zahušťovat pivo ještě vodkou, hnulo mu to nějak myslí a oběsil se přímo ve vchodu domu, kde bydlel. Bylo ho škoda. Nikdo jiný už na věšák klobouky nikdy takto neposílal.

Dokonalý hod měl také jeden z číšníků Víťa, který uměl házet nožem tak, že nikdy neminul cíl. Jednou ho mrštil po recidivistovi Panterovi, který ten den dost hulákal a otravoval celou hospodu. Tím Víťu naštvál tak, že mu nožik přistál přímo uprostřed čela. Samozřejmě, že mu tam ten nůž nezůstal trčet a lebku neprorazil, ale takové ťuknutí mezi oči otrělého recidivistu hezky zklidnilo. Ten den už měl od něj Víťa a i celá nálevna klid.

Vždycky jsem si tak nějak podvědomě a mnohdy i s úmyslem, vyhledával přátele, kteří se vymykali zaběhlému systému a kteří byli tentokrát podle komunistů označováni za tzv. závadovou mládež. Každý z nich však byl něčím výjimečný. Byli to většinou inteligentní, zábavní, odvážní, či jinak zajímaví lidé, zkrátka opravdové unikáty, což mi velmi vyhovovalo, jelikož se s takovými přáteli nudit opravdu nedalo. Zároveň nám mladším ukazovali ten správný směr. Kupředu levá nikoliv. Po hospodách jich bylo přehršel, takže jsem tam chodil často a rád.

Ve škole už to ale nešlo zcela dle představ našich profesorů, ale to nám bylo fuk, protože každý je jenom jednou mlád a zábava přeci k mládí patří. Profesorský sbor samozřejmě tušil, že se o svém volnu nejen pilně učíme, ale o tom do jaké míry to naše pravidlo o mládí a zábavě důsledně dodržujeme, asi neměli ani páru. Všechno vědět také nemohli, případně radši ani vědět nechtěli, aby si tím nerozčeřili hladinu jejich jinak celkem spořádaných a poklidných životů. Kdyby se z těch našich návštěv putyk, krčem, náleven a pajzlů něco provalilo, tak by se totiž soudruh povozil i po nich, což neměli zapotřebí. O jedničkách se nám sice už jen mohlo zdát, a když